

Arrest

nr. 323 708 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DUMERY
Monseigneur Waffelaertlaan 13
8370 BLANKENBERGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2024 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M. (..)

Voorna(a)m(en): P. K. (..)

Nationaliteit: Kenia

Geboortedatum: (..)1974

Geboorteplaats: (..)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

Alsook van haar minderjarig kind:

J.,J. I. (..) (xxxxxxxxxxx), geboren te (..) Kenia op (..)2016, van Keniaanse nationaliteit, verblijvende op het voormeld adres.

Reden van de beslissing:

Betrokkenen bekwamen het verblijfsrecht nadat hen in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Betrokkene werd op 20.04.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 21.06.2021 van een F-kaart. Haar zoontje kreeg op 30.04.2021 een bijlage 15 en op 28.05.2021 een identiteitsbewijs voor kinderen onder 12 jaar. Betrokkenen verkregen het verblijfsrecht als respectievelijk echtgenote en stiefzoon van de Belg D. M. J. M. (..) (xxxxxxxxxxx) met wie zij zich vestigden. Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 21.11.2022 ontving DVZ van de gemeente Gistel de melding dat betrokkene en haar zoontje niet meer woonachtig waren bij haar echtgenoot. Blijkens het Rijksregister werd betrokkene op 26.10.2022 ingeschreven op een ander adres.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Betrokkene werd op 04.03.2024 geïnformeerd van het voornemen van DVZ om na te gaan of zij nog voldeed aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de voornoemde wet.. Er werd haar daarin onder meer gemeld dat DVZ bij het nemen van een beslissing in toepassing van artikel 42quater rekening diende te houden met haar gezinstoestand. Nergens in de door betrokkene overgemaakte stukken kan blijken dat er, sedert zij de gezinswoning verliet op 26.10.2022, nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie met haar Belgische echtgenoot. Integendeel, betrokkene stelde dat zij het slachtoffer was geworden van intra-familiaal geweld en dat verder samenleven met haar echtgenoot daardoor onmogelijk was geworden.

Bijgevolg is het niet onredelijk te besluiten dat er sedert minstens 26.10.2022 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon. Er is geen gezamenlijke vestiging met de Belg meer sedertdien.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Voor wat betrokkenes zoontje betreft wordt er op gewezen dat zijn verblijfsrecht afgeleid is van het verblijfsrecht van zijn moeder, zodat ook zijn verblijfsrecht in toepassing van dezelfde wetsbepaling kan worden beëindigd.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 04.03.2024 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 22.03.2024. Betrokkene heeft de volgende stukken voorgelegd:

- Mail advocaat dd. 22.04.2024 + mail politie Blankenberge
- Brief advocaat
- Paspoort betrokkene en zoon
- Attest van inburgering
- Certificaten NT2
- Arbeidsovereenkomsten met VZW 'T S(..)
- Loonfiches Mei 2023 tot februari 2024
- Verklaring arbeidsongeschiktheid
- Attest vergoedingen arbeidsongeschiktheid
- Huurovereenkomst
- Betalingsbewijzen huur
- Inschrijving Solidaris
- Familiale en woonverzekering
- Inschrijvingsbewijs school voor J. (..)
- Verklaring mevrouw V. (..)
- Getuigenis S. B. (..)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 08.05.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 20.03.2020. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 26.10.2022. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er sedertdien geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon (cf. supra). Zij zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel

40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een bijzonder schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Met deze bijzonder schrijnende situaties in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet worden situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens het huwelijk (GwH 7.02.2019, nr. 2019/17, punt B.11.4).

Betrokkenes advocaat stelt dat haar cliënte het slachtoffer is geweest van partnergeweld. Als enig bewijselement daarvan voegt zij een mail toe van de politie van Blankenberge van 17.10.2022 waarin staat dat er een interventie van de politie is geweest in de nacht van 16 op 17 oktober 2022. Er wordt eveneens verwezen naar een pvnnummer. Echter bevatten de mail of andere stukken in het dossier geen enkel relaas van de precieze feiten die zich hebben afgespeeld of welke vaststellingen door de politiebeambten werden gedaan. Verder kan ook niet vastgesteld worden welk gevolg werd gegeven aan die interventie, of er een strafrechtelijk onderzoek heeft plaatsgevonden en welk gevolg daaraan gegeven werd. Het dossier bevat geen enkel stuk met vaststellingen van een objectieve derde die het beweerde partnergeweld kunnen aantonen. Het enkele feit dat door de politie wordt bevestigd dat er op de nacht van 16 naar 17 oktober een interventie plaatsvond, volstaat daartoe niet. Het zou volgens de mail van de advocaat naar de politie niet om de eerste keer gaan dat betrokkene geweld moest ondergaan, maar ook die bewering wordt nergens gestaafd met een attest van een arts, een politiebeambte of enige andere objectieve derde die de feiten zou hebben vastgesteld. Betrokkene toont met de door haar overgemaakte stukken niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld binnen het huwelijk. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet op haar van toepassing is. Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er noch in hoofde van betrokkene, noch in hoofde van haar zoontje elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Mevrouw maakt wel een arbeidsongeschiktheidsattest over waaruit blijkt dat zij door ziekte en een heelkundige ingreep arbeidsonbekwaam is. Doch dit attest liep slechts tot 08.06.2024. Het betrof hier reeds een verlenging. Er kan niet blijken uit het dossier of de periode van arbeidsongeschiktheid daarna nog verlengd werd. Bovendien kan uit dit attest niet opgemaakt worden welke aandoening mevrouw precies heeft, wat de ernst ervan is, of zij daarvoor een behandeling dient te volgen, enz. Op basis van de voorgelegde stukken kan dan ook niet besloten worden dat de huidige medische toestand van mevrouw van die aard is dat deze het behoud van haar verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkenen en haar zoontje verlieten op 02.04.2021 Kenia. Wellicht kwamen zij dus ook rond die tijd aan in België, nu dus iets meer dan drieënhalf jaar geleden. Zij verblijven dus nog niet zeer lang in België.

Gezien mevrouw nog niet zeer lang in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Ze heeft er immers het grootste deel van haar leven geleefd. De drieënhalf jaren die betrokkene in België heeft verbleven volstaan niet om de banden die ze bijna haar hele leven met Kenia heeft gecreëerd teniet te doen. Haar zoontje, J. (...), zal gezien zijn jonge leeftijd minder voeling hebben met zijn herkomstland. Echter mag er niet aan voorbijgegaan worden dat zijn moeder in België zijn enig familielid is, waardoor hij toch een deel van de Keniaanse cultuur van haar meekrijgt. Hoe dan ook werpt betrokkene zelf geen argumenten op met betrekking tot de mate waarin zij en haar zoon banden hebben met Kenia dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is in normale omstandigheden als huishoudhulp onder het stelsel van dienstencheques tewerkgesteld. Wat zonder meer een positief element is. Haar maandinkomen bedroeg volgens de voorgelegde loonfiches maximaal 1.654,91 euro (september 2023). Op de andere loonfiches heeft zij een lager maandloon. Zulks betekent dat haar loon het leefloon voor een alleenstaande niet overstijgt (thans 1.741,29 euro per maand). Er kan dan ook gesteld worden dat het inkomen dat betrokkene uit haar tewerkstelling verkrijgt relatief laag is. Dat betrokkene er in slaagt om haar huur iedere maand te betalen doet daaraan geen afbreuk. Volgens de loonfiches die werden voorgelegd is zij in een deeltijds regime tewerkgesteld. Bovendien is het niet zeker dat betrokkene thans nog inkomsten uit arbeid verkrijgt. Volgens de meest recente stukken ontving zij arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Haar arbeidsongeschiktheid werd blijkens het voorgelegde medische attest verlengd tot 08.06.2024. Of zij sedertdien het werk heeft hervat, onder welk arbeidsregime en met welke inkomsten, kan niet uit het dossier blijken. De deeltijdse tewerkstelling en het beperkte inkomen van betrokkene nopen niet tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Betrokkene legt een attest van inburgering en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Verder maakt zij een verklaring van de heer S. (...) over. De brief werd niet gedateerd. Zij dient als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. Daarnaast ligt er ook een brief voor van mevrouw V. (...), voormalig kleuterleidster van J. (...), waarin staat dat betrokkene en haar zoontje hun best doen om zich aan te passen in onze samenleving. Betrokkene hield zich aan afspraken, was vriendelijk en stipt. Dit is echter een attitude die overal ter wereld wordt gewaardeerd. Die houding vormt dan ook geen afdoende bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak.

J. (...) loopt thans school in Oostende. Echter zijn kinderen tot 18 jaar leerplichtig. Betrokkene vervult hier dus slechts haar wettelijke plichten mee. Hetzelfde geldt voor de verplichte inschrijving bij een ziekenfonds of het afsluiten van een brandverzekering als huurder.

Betrokkene toont bijgevolg met de overgemaakte stukken niet aan dat zij en haar zoontje geïntegreerd zijn in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat de gezinssituatie betreft, werd hiervoor reeds aangegeven dat er niet uit het dossier kan blijken dat er sedert 26.10.2022 nog een minimum aan relatie zou zijn met Belgische referentiepersoon. Mevrouw beticht deze van partnergeweld, al slaagt ze er niet in om dat aan te tonen. Hoe dan ook stelt ze dat verder samenleven onmogelijk is. Ze woont thans met haar zoontje in een huurwoning. Van een nieuwe relatie met een België verblijvend persoon is geen sprake, noch van andere gezinsleden waarmee er een beschermenswaardig gezinsleven zou zijn.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel : schending van de artikelen 42quater en 62 van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2024 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, dat was toegekend op basis van haar huwelijk met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing het feit weergegeven dat de samenwoning van verzoekster met haar echtgenoot op 26.10.2022 werd beëindigd.

Verzoekster zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu de samenwoning geen drie jaar zou geduurd hebben, er geen gemeenschappelijke kinderen zouden zijn en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Volgens verweerder wordt niet afdoende aangetoond dat er sprake zou zijn partnergeweld.

Voorts zou er in hoofde van verzoekster geen leeftijdsgebonden of medisch probleem of dermate integratie bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Verzoekster en haar zoontje zouden in april 2021 in België zijn aangekomen.

Verzoekster zou dus drieënhalf jaren geleden in België zijn toegekomen, wat gezien haar leeftijd jaar een relatief korte periode zijn en zou - gezien het feit dat zij het overgrote deel van haar leven in Kenia gewoond heeft - nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Keniaanse maatschappij en cultuur, waarvan haar zoontje ook een deel van heeft meegekregen.

Een deeltijdse tewerkstelling, haar beperkt inkomen en hun integratie verhinderen evenmin een beëindiging van hun verblijfsrecht.

1.2.

Dat verweerder nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom verzoekster, die de echtelijke woning diende te ontvluchten, niet ressorteert onder de uitzonderingsbepaling van het art. 42quater, §4, 4°Vw., waardoor er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Immers verzoekster heeft tal van bewijsstukken neergelegd, waaronder een e-mail van de politie Blankenberge en een e-mail van haar raadsman, waaruit blijkt dat zij in België slachtoffer is geweest van geweld door haar ex-echtgenoot.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.3.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht en temeer daar verzoekster reeds sedert 26.10.2022 de echtelijke woning zou hebben verlaten.

Verzoekster heeft immers aangetoond dat zij zich ten volle geïntegreerd heeft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, al lange tijd aan het werk is geweest, haar zoon school loopt ... zodat verzoekster en haar zoontje een toonbeeld zijn van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste zijn van de staat.

Integendeel, door haar tewerkstelling droeg verzoekster haar (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoekster perse diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoekster, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non.

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater SI, 40 vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.4.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

1.5.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater SI ww. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoekster, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoekster verschaftte gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoekster bewijzen heeft voorgelegd van een tewerkstelling als huishoudhulp, doch deze door verweerder worden afgedaan als een positief element maar niet voldoende om haar verblijfsrecht te behouden.

Dat verzoekster over een job beschikt, is haar persoonlijke verdienste en toont haar positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie aan.

Ook de door verzoekster voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van een inburgeringstraject, haar schoolgaand kind,... worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.6.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, SI, laatste lid ww. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoekster spreken :

- *duur van het verblijf* : verzoekster en haar zoon verblijven inmiddels drieënhalp jaar in België, binnen welke periode zij zich volledig hebben geïntegreerd, zoals blijkt uit de door verzoekster neergelegde documenten.
- *leeftijd* : verzoekster is 50 jaar oud, waardoor zij in de mogelijkheid verkeert om nog enkele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoekster thans reeds doet door middel van tewerkstelling als huishoudhulp.
- *gezins- en economische situatie* : verzoekster is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in haar levensonderhoud voorzien. Verzoekster vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid. Haar zoon loopt school in België.
- *sociale en culturele integratie* : verzoekster heeft diverse Nederlandse taallessen gevolgd en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands, zodat zij thans reeds goed Nederlands spreekt. Tevens neemt zij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België en wordt door haar positieve houding, haar aanpassing, haar vriendelijkheid, haar stiptheid gerespecteerd.

De economische, sociale en culturele verankering van verzoekster en haar zoon in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan haar belangen in Kenia, waar het voor beiden moeilijk zal zijn om er hun leven opnieuw op te pikken.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering en het schoollopen van haar zoon.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.”

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven met betrekking tot de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing tot beëindiging van verblijf een motivering in feite, met name dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon in functie van wie verzoekende partij en haar kind het verblijfsrecht verkregen en dat, nu er geen elementen zijn waardoor verzoekende partij aanspraak kan maken op een uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet en er evenmin humanitaire elementen zijn die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijf, het verblijfsrecht derhalve beëindigd wordt. Daarbij gaat de verwerende partij omstandig in op de relevante elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt, kan geenszins blijken dat de gegeven motivering stereotiep is. Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij doch *quod non*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel zodat zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen en dat luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42^{quater} § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de verwerende partij binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet langer samenwoont met haar Belgische echtgenoot. Uit het administratief dossier noch uit hetgeen gesteld door de verzoekende partij kan blijken dat zij nog een

gezinscel vormt met haar Belgische echtgenoot. Het loutere feit dat verzoekende partij nog gehuwd is met haar Belgische echtgenoot doet geen afbreuk aan de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet (RvS nr. 15.047 (c) van 6 oktober 2022). De verzoekende partij betwist dit *an sich* ook niet. Zij betwist ook niet dat zij niet valt onder de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1°, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet.

2.5. De verzoekende partij betoogt evenwel onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet te vallen. Zij stelt slachtoffer te zijn geweest van geweld en meent dat de verwerende partij hier niet afdoende rekening mee heeft gehouden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij via brief van 4 maart 2024, betekend op 22 maart 2024, onder meer het volgende gevraagd werd:

“ 2) Ten tweede dient u – indien u meent hieraan te voldoen – bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4

Immers, artikel 42quater, §4 stelt dat het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval ‘niet van toepassing (is):

(..)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoon

tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405, van het Strafwetboek; ...”

In reactie hierop heeft de verzoekende partij een mail van haar advocaat van 22 april 2024 en een mail van de politie van Blankenberge voorgelegd. Deze mails luiden:

“Beste,

Ik kom nog eens terug op het dossier van mevrouw M. P. K. (...). (RR xxxxxxxxxx)

Mijn cliënte werd het slachtoffer van intra-familiaal geweld. Ook haar zoontje werd door de Belgische echtgenoot lastiggevallen.

Hierbij kan u het bewijs vinden van de politionele bescherming die mijn cliënte heeft moeten inroepen.

Verder samenleven was onmogelijk geworden.

Ik heb van het Openbaar Ministerie nog geen stand van zaken ontvangen.

U zal gezien hebben in mijn clients stukkenbundel dat zij zich vooral heeft ingezet op werken en integratie.

Mocht u hierover verdere vragen hebben, aarzel zeker niet om mij te contacteren.

Met vriendelijke groeten,

D.(...). D.(...)

Advocaat”

“Van: meldkamer <meldkamer@politieblankenberge.be>

Verzonden: maandag 17 oktober 2022 12:12

Aan: D.(...) D.(...) | Advocaat D.(...) <(....)@(...).be>

Onderwerp: RE: M'. P. K. (...) / D. M. (...) - 1999/22

Beste,

Betreft interventie 12520/2022. Er werd ook proces-verbaal opgesteld met notitienummer BG.42.L2.xxxxxxxx.

Ik stuur Uw mail ook door naar de hoofdinspecteur die deze nacht van dienst was.

Met vriendelijke groeten,

PZ 5445 Lokale Politie Blankenberge/Zuilenkerke

8370 BLANKENBERGE, Scarphoutdreef 1”

Dienaangaande heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een bijzonder schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Met deze bijzonder schrijnende situaties in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet worden situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens het huwelijk (GwH 7.02.2019, nr. 2019/17, punt B.11.4).*

Betrokkenes advocaat stelt dat haar cliënte het slachtoffer is geweest van partnergeweld. Als enig bewijselement daarvan voegt zij een mail toe van de politie van Blankenberge van 17.10.2022 waarin staat dat er een interventie van de politie is geweest in de nacht van 16 op 17 oktober 2022. Er wordt eveneens verwezen naar een pvnummer. Echter bevatten de mail of andere stukken in het dossier geen enkel relaas van de precieze feiten die zich hebben afgespeeld of welke vaststellingen door de politiebeambten werden gedaan. Verder kan ook niet vastgesteld worden welk gevolg werd gegeven aan die interventie, of er een strafrechtelijk onderzoek heeft plaatsgevonden en welk gevolg daaraan gegeven werd. Het dossier bevat geen enkel stuk met vaststellingen van een objectieve derde die het beweerde partnergeweld kunnen

aantonen. Het enkele feit dat door de politie wordt bevestigd dat er op de nacht van 16 naar 17 oktober een interventie plaatsvond, volstaat daartoe niet. Het zou volgens de mail van de advocaat naar de politie niet om de eerste keer gaan dat betrokkene geweld moest ondergaan, maar ook die bewering wordt nergens gestaafd met een attest van een arts, een politiebeambte of enige andere objectieve derde die de feiten zou hebben vastgesteld. Betrokkene toont met de door haar overgemaakte stukken niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld binnen het huwelijk. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet op haar van toepassing is. Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing aanvaardt de verwerende partij niet dat verzoekende partij heeft aangetoond dat zij slachtoffer is geweest van partnergeweld in de zin van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wordt ook duidelijk ingegaan op de stukken die de verzoekende partij in dat kader heeft voorgelegd en wordt omstandig gemotiveerd waarom deze stukken het bewijs niet inhouden van de uitzonderingsgrond waarvan sprake in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad kan de verwerende partij geheel volgen dat de loutere stelling van de advocaat van verzoekende partij dat verzoekende partij al meerdere keren slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld en het gegeven dat er een pv werd opgesteld wegens tussenkomst van de politie in de nacht van 16 op 17 oktober niet afdoende is om aan te tonen dat verzoekende partij slachtoffer is geweest van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Immers, zoals de verwerende partij correct aangeeft, blijkt noch uit de mails noch uit enig ander stuk wat de precieze feiten waren die zich in voormelde nacht hebben afgespeeld of welke vaststellingen door de politie werden gedaan, noch welk gevolg werd gegeven aan de interventie, noch of er een strafrechtelijk onderzoek heeft plaatsgevonden en welk gevolg daaraan werd gegeven. Evenmin wordt de bewering dat verzoekende partij meermaals slachtoffer is geweest van geweld onderbouwd door een medisch attest, door een politiebeambte of door enig andere objectieve derde die de feiten zou hebben vastgesteld.

Met “*bijzonder schrijnende situaties*” in de zin van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet worden situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra familiaal geweld tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap (cf. GwH 7 februari 2019, nr. 2019/17, nr. B.11.4). De Raad merkt ook op dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° voor te schrijven dat het om “*bijzonder schrijnende situaties*” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij de overtuiging is toegedaan dat ze met de door haar voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond dat zij het slachtoffer is van een schrijnende situatie maar hiermee toont zij niet aan dat verwerende partij haar situatie incorrect, onevenredig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld of heeft veronachtzaamd met bepaalde, aan haar kenbaar gemaakte, elementen rekening te houden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van bepaalde pertinente feitelijke gegevens geconcludeerd heeft dat zij niet voldoet aan de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij geenszins zonder meer een einde heeft gesteld aan het verblijf van verzoekende partij en haar kind omdat zij niet meer gezamenlijk gevestigd is met haar echtgenoot maar integendeel ook heeft gemotiveerd omtrent de elementen waarvan sprake in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, met name “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”. De verwerende partij heeft al deze elementen in overweging genomen en omstandig gemotiveerd waarom deze *in casu* de beëindiging van het verblijf niet in de weg staan.

Zo heeft de verwerende partij gemotiveerd: “*Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er noch in hoofde van betrokkene, noch in hoofde van haar zoon elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Mevrouw maakt wel een arbeidsongeschiktheidsattest over waaruit blijkt dat zij door ziekte en een heelkundige ingreep arbeidsonbekwaam is. Doch dit attest liep slechts tot 08.06.2024. Het betrof hier reeds een verlenging. Er kan niet blijken uit het dossier of de periode van arbeidsongeschiktheid daarna nog verlengd werd. Bovendien kan uit dit attest niet opgemaakt worden welke aandoening mevrouw precies heeft, wat de ernst ervan is, of zij daarvoor een behandeling dient te volgen, enz. Op basis van de voorgelegde stukken kan dan ook niet besloten worden dat de huidige medische toestand van mevrouw van die aard is dat deze het behoud van haar verblijfsrecht zou rechtvaardigen.*

Betrokkenen en haar zoontje verlieten op 02.04.2021 Kenia. Wellicht kwamen zij dus ook rond die tijd aan in België, nu dus iets meer dan drieënhalf jaar geleden. Zij verblijven dus nog niet zeer lang in België.

Gezien mevrouw nog niet zeer lang in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Ze heeft er immers het grootste deel van haar leven geleefd. De drieënhalf jaren die betrokkene in België heeft verbleven volstaan niet om de banden die ze bijna haar hele leven met Kenia heeft gecreëerd teniet te doen. Haar zoontje, J. (...), zal gezien zijn jonge leeftijd minder voeling hebben met zijn herkomstland. Echter mag er niet aan voorbijgegaan worden dat zijn moeder in België zijn enig familielid is, waardoor hij toch een deel van de Keniaanse cultuur van haar meekrijgt. Hoe dan ook werpt betrokkene zelf geen argumenten op met betrekking tot de mate waarin zij en haar zoon banden hebben met Kenia dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is in normale omstandigheden als huishoudhulp onder het stelsel van dienstencheques tewerkgesteld. Wat zonder meer een positief element is. Haar maandinkomen bedroeg volgens de voorgelegde loonfiches maximaal 1.654,91 euro (september 2023). Op de andere loonfiches heeft zij een lager maandloon. Zulks betekent dat haar loon het leefloon voor een alleenstaande niet overstijgt (thans 1.741,29 euro per maand). Er kan dan ook gesteld worden dat het inkomen dat betrokkene uit haar tewerkstelling verkrijgt relatief laag is. Dat betrokkene er in slaagt om haar huur iedere maand te betalen doet daaraan geen afbreuk. Volgens de loonfiches die werden voorgelegd is zij in een deeltijds regime tewerkgesteld. Bovendien is het niet zeker dat betrokkene thans nog inkomsten uit arbeid verkrijgt. Volgens de meest recente stukken ontving zij arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Haar arbeidsongeschiktheid werd blijkens het voorgelegde medische attest verlengd tot 08.06.2024. Of zij sedertdien het werk heeft hervat, onder welk arbeidsregime en met welke inkomsten, kan niet uit het dossier blijken. De deeltijdse tewerkstelling en het beperkte inkomen van betrokkene nopen niet tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Betrokkene legt een attest van inburgering en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Verder maakt zij een verklaring van de heer S. (...) over. De brief werd niet gedateerd. Zij dient als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. Daarnaast ligt er ook een brief voor van mevrouw V. (...), voormalig kleuterleidster van J. (...), waarin staat dat betrokkene en haar zoontje hun best doen om zich aan te passen in onze samenleving. Betrokkene hield zich aan afspraken, was vriendelijk en stipt. Dit is echter een attitude die overal ter wereld wordt gewaardeerd. Die houding vormt dan ook geen afdoende bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak.

J. (...) loopt thans school in Oostende. Echter zijn kinderen tot 18 jaar leerplichtig. Betrokkene vervult hier dus slechts haar wettelijke plichten mee. Hetzelfde geldt voor de verplichte inschrijving bij een ziekenfonds of het afsluiten van een brandverzekering als huurder.

Betrokkene toont bijgevolg met de overgemaakte stukken niet aan dat zij en haar zoontje geïntegreerd zijn in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat de gezinssituatie betreft, werd hiervoor reeds aangegeven dat er niet uit het dossier kan blijken dat er sedert 26.10.2022 nog een minimum aan relatie zou zijn met Belgische referentiepersoon. Mevrouw beticht deze van partnergeweld, al slaagt ze er niet in om dat aan te tonen. Hoe dan ook stelt ze dat verder samenleven onmogelijk is. Ze woont thans met haar zoontje in een huurwoning. Van een nieuwe relatie met een België verblijvend persoon is geen sprake, noch van andere gezinsleden waarmee er een beschermenswaardig gezinsleven zou zijn.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

Zoals blijkt betwist de verwerende partij niet dat verzoekende partij Nederlandse lessen en een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat zij gewerkt heeft en dat haar zoon naar school gaat. De verwerende partij wijst er evenwel op dat het inkomen dat verzoekende partij haalde uit haar tewerkstelling minder dan het leefloon van een alleenstaande bedroeg en aldus relatief laag was, dat het ook ging om deeltijdse arbeid en dat niet langer blijkt dat zij nog tewerkgesteld is zodat deze elementen het behoud van het verblijfsrecht niet verantwoorden. Verzoekende partij, die slechts blijft hameren op het feit dat zij via haar tewerkstelling economisch geïntegreerd zou zijn, gaat volledig voorbij aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij omtrent haar tewerkstelling. Zij lijkt ervan uit te gaan dat het loutere feit dat zij gewerkt heeft de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat doch zij kan hierin niet gevolgd worden. De Raad acht de vaststellingen omtrent de tewerkstelling van verzoekende partij geenszins kennelijk onredelijk. In het licht verder van de overige vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekende partij en haar kind pas in april 2021 Kenia verlieten en nog maar sinds drieënhalf jaar in België verblijven, zodat het redelijk is te stellen dat verzoekende partij, en het kind via verzoekende partij, nog voeling moeten hebben met de Keniaanse maatschappij, de taal, de cultuur en de lokale gebruiken, acht de Raad het verder geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat het gegeven dat verzoekende partij een inburgeringstraject

en taallessen heeft gevolgd, er een positieve attitude geattesteerd werd en het feit dat haar kind hier naar school gaat niet inhoudt dat zij dermate geïntegreerd zijn in België derwijze dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

Met haar subjectieve overtuiging dat de integratie in België een beletsel vormt voor het treffen van de bestreden beslissing, weerlegt verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet waaruit gebleken is dat zij samen met haar kind nog maar drieënhalve jaar in België verblijft wat gezien haar leeftijd van 50 jaar een zeer korte periode betreft en aldus aangenomen mag worden dat zij, en via ook haar zoon, nog een goede voeling heeft met de Keniaanse maatschappij, dat er verder geen sprake is van een dermate sociale of culturele integratie die de beëindiging van het verblijfsrecht verhindert, dat ook niet blijkt dat zij een beschermenswaardig gezinsleven in België heeft dat een terugkeer naar het herkomstland verhindert en dat haar economische situatie evenmin een beletsel vormt voor de beëindiging van het verblijfsrecht. De verwerende partij heeft omstandig gemotiveerd omtrent al deze aspecten en verzoekende partij slaagt er niet in de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan te tonen.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

2.1 .

Dat verzoekster en haar zoontje reeds drieënhalve jaar in België verblijven, over een vaste tewerkstelling beschikt, schoolloopt en beiden geïntegreerd zijn.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, , 2002-111; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, S 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, SI 23).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, 959).

2.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.

Dat, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat verzoekster en haar zoon een eigen privé-en gezinsleven hebben opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt, staat vast en werd door verzoekster voldoende aangetoond door bewijsstukken.

2.4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, 937).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar zoon.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), S 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), S 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarkôzi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, S 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), S 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), S 54; EHRM 2 april 2015, Sarkôzi en Mahran/Oostenrijk, S 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar zoon waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.10. Artikel 8 van het EVRM, luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een motivering wordt gegeven aangaande het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Met name wordt vastgesteld dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot is beëindigd. Verder blijkt niet dat dat verzoekende partij thans een andere relatie zou hebben of dat er andere familieleden zijn waarmee zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet op concrete wijze. Zij wijst enkel op het gezinsleven tussen haarzelf en haar zoon maar zoals blijkt wordt het verblijfsrecht van beiden beëindigd zodat de bestreden beslissing geen scheiding teweegbrengt tussen verzoekende partij en haar zoon.

Verzoekende partij toont wat betreft het gezinsleven geen schending van artikel 8 EVRM aan.

De Raad benadrukt verder dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist

evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slovensko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is er op gericht de openbare orde te verzekeren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij bij schrijven gedateerd op 4 maart 2024 de verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht.

De verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door de verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat de verzoekende partij met het land van herkomst geen banden meer zou hebben. Daar de verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. Waar de verzoekende partij de subjectieve overtuiging toegedaan is dat zij en haar kind dermate geïntegreerd zijn dat dit een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt kan zij niet overtuigen om de gegeven motivering te ontkrachten. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking *supra* van het eerste middel. Er kan niet blijken dat de verwerende partij niet heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Er dient zo immers ook te worden aangenomen dat artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet beoogt de bescherming van artikel 8 van het EVRM te incorporeren in voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt vermeld in de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het gegeven dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van de door de verzoekende partij aangebrachte stukken betreffende haar privéleven en de banden met België. Nu zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd uitgenodigd stukken voor te leggen inzake de elementen opgesomd in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan eveneens worden aangenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid had inzake

haar opgebouwde privéleven in België, alsook belemmeringen om dit opnieuw op te bouwen in haar land van herkomst, alle nuttige gegevens voor te leggen. De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de verwerende partij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd. Evenmin kan de verzoekende partij met haar betoog doen blijken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen of is overgegaan tot een disproportionele belangenafweging.

De verwerende partij heeft niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat op basis van de voorgelegde stukken en gegevens uit het administratief dossier kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, en via haar ook haar kind, nog afdoende binding heeft met het land van herkomst en daarnaast geen bijzondere integratie blijkt die zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. In het licht van de gegevens die de zaak van verzoekende partij (en haar kind) kenmerken, komt de beoordeling van het bestuur de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van haar privéleven in België.

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

2.118. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER